



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Martiny Vernerové a JUDr. Jiřího Derfla ve věci

žalobkyně: **T. N. N.**, narozena X,
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky,
bytem X,
zastoupena Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2020, č. j. MV-161341-31/SO-2015,

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 14. 9. 2020, č. j. MV-161341-31/SO-2015, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 10 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2020, č. j. MV-161341-31/SO-2015, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 26. 8. 2015, č. j. OAM-306-10/ZR-2015, jímž byla podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobkyni zrušena platnost povolení k trvalému pobytu na území České republiky a podle § 77 odst. 3 téhož zákona jí byla stanovena lhůta k vycestování z území třicet dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné a vzhledem k okolnostem případu rovněž nepřiměřené, nepřezkoumatelné a neúčelně formalistické. Připomněla, že na území České republiky pobývá již od 16. 10. 2003, povolení k trvalému pobytu obdržela dne 27. 4. 2005, v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu jí bylo šestnáct let, jako nezletilá byla zastoupena zákonným zástupcem, nehovořila česky a nebyla plně odpovědná za jednání osob, které jí pobyt vyřizovaly, ani za to, jaké doklady k její žádosti dokládaly. Žalobkyně sama vůbec nevěděla, co bylo k její žádosti dokládáno, a pobytovým věcem vůbec nerozuměla. Jestliže skutečně její zástupce doložil padělaný rodný list, stalo se tak bez jejího vědomí a v době, kdy pro svůj věk nebyla za takové jednání odpovědná. Podotkla, že ze spisu nelze dovodit, zda o tom věděla, ani z čeho to správní orgány dovodily.
3. Žalobkyně poznamenala, že od vydání povolení k trvalému pobytu do doby podání žaloby uplynulo více než patnáct let, žalobkyně se stala plnoletou, uzavřela manželství a porodila tři děti, její manžel i děti jsou držiteli povolení k trvalému pobytu, manžel na území podniká, a tím obstarává materiální potřeby své rodiny, děti jsou ve věku rok, sedm a devět let, tedy nepochybně potřebují péči a výchovu obou rodičů. Žalobkyně konstatovala, že je na území České republiky plně integrována a Česká republika je jejím domovem. Spolu s manželem si zde pořídili dům, kde mají svůj obchod, což podle ní dokládá, jak silné vazby na území České republiky aktuálně má. Zdůraznila, že zrušení pobytu pro nezákonné jednání spáchané jinou osobou v době, kdy žalobkyně byla dítětem, jistě nemůže převážit nad ochranou takto intenzivních rodinných vazeb žalobkyně na území. Dodala, že ona sama se v dané době stala obětí podvodného jednání, které s ohledem na okolnosti případu, její věk, neznalost prostředí, zákonů ani jazyka nemohla sama nijak ovlivnit.
4. Z uvedeného podle žalobkyně vyplývá, že zrušení jejího pobytu je za dané situace krajně nepřiměřeným řešením a stalo se bezprecedentním zásahem do rodinného a soukromého života žalobkyně a celé její rodiny, přičemž žalobkyně v současnosti splňuje zákonem stanovené podmínky pro udělení trvalého pobytu na území po pěti letech nepřetržitého pobytu, jakož i pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny. Konstatovala, že za takové situace by zrušení pobytu bylo nejen porušením jejího práva a práva její rodiny na respektování rodinného a soukromého života, ale také porušením principu hospodárnosti a neúčelným až přepjatým formalismem. Podle žalobkyně je v této souvislosti nezbytné přihlédnout i k obsahu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, neboť v případě zrušení jejího pobytového oprávnění budou zasaženy zejména její tři děti, které by byly nuceny žít na území České republiky jen se svým otcem, který je pracovně vytížený. S ohledem na charakter důvodů pro zrušení pobytu žalobkyně nelze podle ní spoléhat na případnou opětovnou legalizaci jejího dalšího pobytu na území České republiky, což by

vedlo k dlouhodobému odloučení od jejích dětí. Takovéto řešení není ovšem v zájmu dítěte, který má být předním hlediskem při posuzování rozhodovaného případu.

5. Žalobkyně se domnívala, že zrušení trvalého pobytu rovněž odporuje čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Trvala na tom, že je na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy žalobkyně a zájmy společnosti. Úvahu žalovaného o přiměřenosti zásahu do rodinného života žalobkyně shledala zcela nedostatečnou, naprosto nesprávnou a řádně neodůvodněnou. Podle žalobkyně nepostačí pouhé konstatování závažnosti protiprávního jednání, žalovaný se měl zaměřit na další kritéria přiměřenosti, jako je délka pobytu cizince na území, rozsah narušení rodinného života, historie pobytu na území, vazby na území, a s těmito kritérii se rovněž vypořádat. Namítala, že žalovaný takto nepostupoval, a z tohoto důvodu považovala napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 66/2009. Doplnila, že žalovanému se v napadeném rozhodnutí nepodařilo řádně vypořádat s její odvolací námitkou, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
6. K tvrzené závažnosti jednání žalobkyně zdůraznila, že k jednání došlo před více než sedmnácti, resp. patnácti lety, tudíž nejde o jednání aktuální, avšak zrušením pobytu zjevně dojde k velmi vážnému zásahu do jejích již práv nabytých v dobré víře. Podle žalobkyně ani nejde o mimořádně závažné jednání, když se nedopustila trestného činu. Vzhledem k době, kdy k jednání došlo, a ke stupni své integrace na území, resp. intenzitě svých rodinných vazeb v České republice, považovala žalobkyně za nutné upřednostnit princip právní jistoty nad veřejným zájmem, který je rozhodnutím žalovaného sledován. Podotkla, že námitku týkající se rozporu rozhodnutí s principem právní jistoty žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela odbyl, když pouze povrchně konstatoval, že zrušení platnosti povolení žalobkyně k trvalému pobytu je plně v souladu s principem právní jistoty, neboť tento postup ukládá zákon.
7. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že při aplikaci § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se správní orgány nemusí vůbec zabývat přiměřeností. Připomněla, že povinnost správních orgánů dbát přiměřenosti svých rozhodnutí vyplývá jednak ze zásady přiměřenosti upravené v § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a jednak z ústavně zakotvené povinnosti dbát ochrany základních práv a svobod garantovaných právními předpisy České republiky i mezinárodními dokumenty. Podle žalobkyně nelze automaticky konstatovat, že zákonodárce nepožaduje v daném případě po správním orgánu posuzovat otázku přiměřenosti, neboť takovým postupem není zajištěno naplnění principů správního řízení. Jestliže správní orgány v situaci, kdy jde o cizínku zjevně velmi hluboce integrovanou na území, vůbec otázku přiměřenosti neřešily, jde podle žalobkyně o zjevnou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jakož i jeho nezákonnost.
8. Žalobkyně spatřovala nezákonnost napadeného rozhodnutí rovněž v tom, že nebyla ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu vyrozuměna o doplnění spisového materiálu po zrušení rozhodnutí žalovaného rozsudkem zdejšího soudu ze dne 20. 7. 2020. Shrnula, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 2, § 3, § 4, § 6, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, jakož i v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a v rozporu s Úmluvou o právech dítěte.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na své rozhodnutí a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 180/2018 uvedl, že zrušení povolení k pobytu žalobkyně není přepjatým formalismem. Zdůraznil, že doba, jež uplynula od jednání žalobkyně, které bylo vzato jako důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu, byla z podstatné části naplněna řízením o zrušení povolení k trvalému pobytu a soudním přezkumem vydaných rozhodnutí. Podle žalovaného nelze odhlédnout od faktu, že po celou tuto dobu se správní orgány aktivně snažily prokázat důvod pro zrušení povolení k pobytu žalobkyně, což oslabuje tvrzený zásah do právní jistoty. Ve vztahu k přiměřenosti dopadů do rodinného života žalovaný upozornil, že většina žalobkyní uplatňovaných skutečností nastala až po pravomocném ukončení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Trval na tom, že žalobkyně si rodinný život budovala až v této situaci. Konstatoval, že při posuzování přiměřenosti bylo rovněž zohledněno, že bylo zrušeno nejvyšší možné pobytové oprávnění pro cizince, čímž žalovaný nevyloučil možnost udělení nižšího pobytového oprávnění pro žalobkyni. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaný nedostatečně zabýval její odvolací námitkou směřující k otázce rozporu napadeného rozhodnutí s principem právní jistoty a že se řádně nezabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a v souvislosti s tím také rozporem napadeného rozhodnutí s mezinárodními dokumenty.
14. Soud prostudoval napadené rozhodnutí a shledal, že námitkou žalobkyně týkající se upřednostnění principu právní jistoty před veřejným zájmem se žalovaný zabýval na stranách 5 až 6 napadeného rozhodnutí. Konkrétně žalovaný uvedl, že principem právní jistoty jako jedním ze základních atributů právního státu se mnohokrát ve svých rozhodnutích zabýval i Ústavní soud. Žalovaný byl přesvědčen, že správní orgán prvního stupně postupoval zcela v souladu se zákonem, když zrušil pobytové oprávnění žalobkyně, poté co zjistil, že tato získala povolení k trvalému pobytu na základě padělaného rodného

listu. Poukázal na to, že v takovém případě zákon o pobytu cizinců neumožňuje správnímu orgánu, aby postupoval jinak. S ohledem na to byl žalovaný přesvědčen, že správní orgán prvního stupně postupoval rovněž zcela v souladu s principem právní jistoty, když zrušil platnost povolení k trvalému pobytu, neboť takový postup mu přímo ukládá § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný současně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 7 Azs 126/2018-19.

15. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci, pokud jde o vypořádání námítky rozporu napadeného rozhodnutí s principem právní jistoty, podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky, tj. z jakého důvodu nebylo v případě žalobkyně možné upřednostnit princip právní jistoty nad veřejným zájmem. V tomto smyslu napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.
16. Soud však přisvědčil názoru žalobkyně o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, pokud jde o vypořádání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny.
17. Ve vztahu k otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně se zdejší soud vlivem vývoje judikatury Nejvyššího správního soudu po vydání rozsudku zdejšího soudu ze dne 12. 3. 2018, č. j. 15 A 7/2016-49, odklonil od svého původního závěru vysloveného v tomto rozsudku, že žalovaný nepochybil, pokud v daném případě neposuzoval přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Nejvyšší správní soud totiž aktuálně zastává názor, že „[s]kutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, 6 Azs 422/2017-29, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 47/2016-47, nebo ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32). Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[p]ři rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona ... o pobytu cizinců ... je ve výjimečných případech třeba čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) aplikovat přímo. Za výjimečný lze považovat případ, v němž cizinec jednak vznese konkrétní námitku nepřiměřenosti rozhodnutí, jednak jím tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života není již na první pohled nemyslitelná či jen zdánlivá“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publ. pod č. 3990/2020 Sb. NSS). Citovaná judikatura se sice vztahuje k jinému důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu cizince než v nyní projednávané věci,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nicméně vždy jde o důvod spadající pod režim § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a proto je třeba tuto judikaturu zohlednit i v projednávané věci.

18. Ačkoli tedy řízení vycházející z naplnění skutkových podstat vyjmenovaných v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce pojal tak, aby Ministerstvo vnitra nemuselo v každém jednotlivém případě zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince podle § 174a zákona o pobytu cizinců, mohou existovat případy, v nichž vyvstane potřeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí plynoucí přímo z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. S ohledem na shora uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze konstatovat, že v situaci, kdy cizinec v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu sám nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dostatečně konkrétně namítne, správní orgány jsou povinny se s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019-30, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, nebo ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publ. pod č. 3990/2020 Sb. NSS).
19. Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 15. 3. 2021, č. j. 3 Azs 5/2020-77, konstatoval, že „[p]ři posuzování přiměřenosti zásahu, spočívajícího v odnětí pobytového oprávnění do soukromého a rodinného života cizince (§ 77 odst. 2 in fine zákona o pobytu cizinců), musejí správní orgány poměřovat kritéria stanovená v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to s přihlédnutím ke kritériím vyplývajícím z judikatury ESLP [Evropský soud pro lidská práva], vztahující se k čl. 8 Úmluvy [o ochraně lidských práv a základních svobod]. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, například nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) ‚imigrační historii‘ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, *Üner proti Nizozemsku*, body 57-58, rozsudek ESLP ze dne 31. 1. 2006, stížnost č. 50435/99, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, bod 39, rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09, *Nunez proti Norsku*, bod 70).“
20. S ohledem na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu zdejší soud konstatuje, že posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu do soukromého a rodinného života žalobkyně je v napadeném rozhodnutí poměrně vágní, obsahuje rozsáhlé množství odkazů na judikaturu Nejvyššího správního soudu a pouze stručný výčet rodinných vazeb žalobkyně a údaj o délce jejího pobytu na území, nikoli jejich zhodnocení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k otázce přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně konkrétně dovodil, že „[n]elze se ani odvolávat na skutečnost, že od doby vydání povolení k trvalému pobytu do současnosti uběhlo již 10 let, v jejichž průběhu se účastnice řízení stala plnoletou, uzavřela manželství a porodila 2 děti. Komise je přesvědčena, že test proporcionality provedl již zákonodárce při přijímání zákonné úpravy ... Komise konstatuje, že zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu zajisté dojde k zásahu do rodinného života účastnice řízení, jakož i jejích rodinných příslušníků, a to z důvodu, že dojde k výraznému omezení kontaktu mezi účastnicí řízení a členy její rodiny, nicméně s ohledem na důvod, pro který byla účastnici řízení zrušena platnost povolení k trvalému pobytu, se jedná o

zásah zcela přiměřený.“ Takové odůvodnění nelze podle názoru soudu s ohledem na odkazovanou judikaturu považovat za zhodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny. Žalovaný totiž vůbec nehodnotil rozsah narušení rodinného života žalobkyně s přihlédnutím k tomu, že žalobkyně má již tři nezletilé děti, které se narodily na území České republiky. K rozsahu délky pobytu žalobkyně na území žalovaný pouze uvedl, že této skutečnosti se nelze dovolávat, avšak neuvedl, jakým způsobem k tomuto závěru dospěl, a nezabýval se ani dalšími kritérii vyplývajícími z judikatury Evropského soudu pro lidská práva.

21. Rovněž nelze opomenout, že se žalovaný řádně nezabýval ani čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, podle kterého zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Toto hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší Evropský soud pro lidská práva také do oblasti posuzování zásahu smluvních stran Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 této úmluvy, jež se dotýkají především nezletilých dětí (jako jsou děti žalobkyně), a přisuzuje mu v recentní judikatuře zásadní význam. Je pravdou, že tato okolnost neznamená, že by nejlepší zájem dítěte musel vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem. Jde především o to, zda příslušné správní orgány skutečně věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte (který jsou také povinny v konkrétní věci definovat) a případným konkurujícím veřejným zájmem a zda tuto úvahu ve vydaných rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2021, č. j. 3 Azs 5/2020-77, platí, že *„[p]ři poměřování dopadů správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince (§ 174a zákona o pobytu cizinců) je třeba v případě, že se toto rozhodnutí dotýká nezletilých dětí, v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k výkladu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zohledňovat nejlepší zájem dítěte, a tedy se pečlivě zabývat situací těchto nezletilých dětí, brát v úvahu jejich věk, konkrétní okolnosti jejich pobytu v České republice i v zemi původu, jakož i míru závislosti na péči daného cizince. Nejlepší zájem dítěte neznamená, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se v České republice žilo lépe, nicméně je třeba jej považovat za středobod úvah a přiznat tomuto zájmu rozhodující význam“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, a v něm odkazovaná judikatura ESLP ...)*“.
22. S těmito závěry se zdejší soud zcela ztotožňuje a konstatuje, že součástí práva na respektování soukromého a rodinného života, garantovaného v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je podle konstantní judikatury Evropského soudu pro lidská práva také nejlepší zájem dítěte. Tento zájem správní orgány nezjišťovaly, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný rozsáhle zabýval pouze možnostmi oddělení dítěte od rodičů a zajištění osobních kontaktů. V případě, že se správní orgány řádně nezabývaly nejlepším zájmem všech (tří) dětí žalobkyně, nemohla být ani řádně posouzena přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
23. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně vznesla konkrétní námitky týkající se nepřiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života, přičemž tvrzenou nepřiměřenost dopadů rozhodnutí nelze bez dalšího považovat za nemyslitelnou či zdánlivou, neboť i z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně má na území České republiky rodinu a pobývá zde již od svých čtrnácti let, žalovaný tak byl povinen se s těmito námitkami věcně vypořádat. To ovšem žalovaný neučinil, neboť setrvale poukazoval na doložený padělaný rodný list, odmítl zhodnotit dobu, kterou žalobkyně strávila na území, včetně toho, že na území porodila děti, a nezhodnotil ani nejlepší zájem dětí žalobkyně, které podle jejího tvrzení

vyžadují péči obou rodičů. Vzhledem k závěrům výše citované judikatury nepovažuje soud odůvodnění napadeného rozhodnutí za dostatečné, což způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

24. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, platí, že *„[d]ůvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odvolacího orgánu posuzujícího více oddělitelných skutkových nebo právních otázek může být ... dán i toliko ve vztahu k některým z nich. Ostatní oddělitelné skutkové nebo právní otázky krajský soud přezkoumá vždy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci.“* V projednávané věci podle názoru zdejšího soudu nebrání zjištěná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů tomu, aby se soud zabýval žalobními body týkajícími se otázky odpovědnosti žalobkyně za předložený padělek rodného listu, principu právní jistoty a tvrzené dobré víry žalobkyně. V této souvislosti soud připomíná, že se s danými otázkami vypořádal již ve svých předchozích rozsudcích ze dne 12. 3. 2018, č. j. 15 A 7/2016-49, a ze dne 20. 7. 2020, č. j. 15 A 178/2018-51, a na svých závěrech stále trvá.
25. Správní orgány podle názoru soudu postupovaly v dané věci zcela v souladu s § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které stanoví, že *„Ministerstvo [vnitřní] zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatně pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.“* Podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení totiž byly v projednávané věci splněny. Soud zdůrazňuje, že z hlediska dikce citovaného ustanovení není podstatné, kdo padělaný rodný list žalobkyně předložil, nýbrž výhradně to, že žalobkyni byl trvalý pobyt povolen právě na základě padělaného rodného listu, což ostatně žalobkyně ani v průběhu správního řízení, ani v žalobě nezpochybňovala.
26. Žalobkyně si musí uvědomit, že povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny jí bylo vydáno jen proto, že k žádosti byl přiložen padělaný rodný list, neboť jinak by podmínky pro získání tohoto pobytového statutu nesplnila. Ani tvrzení žalobkyně, že v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu byla nezletilá a jednal za ni zákonný zástupce, nemůže na shora uvedeném závěru nic změnit. Žalobkyně byla v době podání žádosti (dne 9. 2. 2005) starší patnácti let, což znamená, že podle § 178 zákona o pobytu cizinců byla procesně způsobilá a při podání žádosti ani v řízení o ní nemusela být zastoupena zákonným zástupcem. Tuto námitku proto soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
27. S argumentací žalobkyně týkající se upřednostnění principu právní jistoty před veřejným zájmem se soud neztotožnil. Princip právní jistoty náleží ke znakům právního státu a mezi jeho základní zásady, přičemž jeho nedílnou součástí je jak předvídatelnost práva, tak i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci v souladu s právem a zákonem stanovenými požadavky. K principu právní jistoty se opakovaně vyjadřoval Ústavní soud, který např. ve svém nálezu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, publ. pod č. 177/2015 Sb., uvedl, že *„[p]ro demokratický právní stát je charakteristický princip právní jistoty, spočívající mimo jiné v tom, že právní pravidla budou jasná a přesná a budou zajišťovat, že právní vztahy a jejich důsledky zůstanou pro adresáty pravidel předvídatelné. Závazky a sliby, které na sebe stát vezme vůči jednotlivcům, by měly být dodržovány (princip legitimního očekávání). Princip právní jistoty pak je třeba spojit se zákazem arbitrárnosti, aby možnost uvážení státních orgánů byla omezena procedurami, které zabrání zneužití tohoto volného uvážení, přičemž tou nejlepší prevencí i následnou ochranou proti arbitrárnosti je přístup ke spravedlnosti, tedy k soudu, který správní uvážení podrobí soudní kontrole ...“*

28. Zdejší soud má v nyní projednávané věci za to, že rozhodnutí, jímž bylo žalobkyni uděleno povolení k trvalému pobytu, nemohlo v žalobkyni vyvolat dobrou víru ve správnost tohoto rozhodnutí, neboť bylo vydáno na základě předloženého padělaného dokladu, bez jehož doložení by žalobkyně podmínky pro získání tohoto pobytového statutu nesplnila. Pokud správní orgán poté žalobkyni platnost povolení k trvalému pobytu zrušil proto, že jemu předložené podklady k vydání rozhodnutí byly nesprávné a jednání žalobkyně protizákonné, nemohl tímto aktem narušit princip důvěry jednotlivce ve svou rozhodovací činnost. Naopak lze říci, že správní orgány v nyní projednávané věci postupovaly v souladu s principem právní jistoty, neboť při posuzování podmínek pro postup podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců interpretovaly a aplikovaly příslušné právní předpisy podle ustálené judikatury a v souladu se zavedenou správní praxí. Soud má za to, že se žalobkyně nemůže dovolávat dobré víry ve skutečnost, že povolení k trvalému pobytu nabyla po právu (když je získala podvodným jednáním) a že by mělo v daném případě dojít k upozadění veřejného zájmu společnosti na tom, aby na území České republiky nepobýval cizinec, který získal pobytové oprávnění na základě předložených padělaných dokladů. Na uvedeném nemůže nic změnit ani doba, po kterou žalobkyně na území České republiky pobývá, ani fakt, že si zde založila rodinu. Tyto skutečnosti by měly být předmětem posuzování přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Shora uvedenou žalobní námitku tak soud neshledal důvodnou.
29. K namítanému porušení § 36 odst. 3 správního řádu soud podotýká, že po zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného rozsudkem zdejšího soudu ze dne 20. 7. 2020, č. j. 15 A 178/2018-51, nedošlo k žádnému doplnění spisového materiálu. Práva žalobkyně vyplývající z § 36 odst. 3 správního řádu tudíž zkrácena být nemohla.
30. Uvedené žalobní námitky tedy nejsou důvodné, to však nic nemění na závěru soudu, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek jeho důvodů, neboť žalovaný nedostal své povinnosti řádně se vypořádat se všemi odvolacími námitkami žalobkyně. Soud proto podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vadu řízení zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, tedy že se musí věcně vypořádat s námitkami nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, přičemž musí řádně definovat a zohlednit nejlepší zájem jejích nezletilých dětí.
31. Požadavku žalobkyně, aby bylo současně zrušeno také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, soud nevyhověl, neboť shora popsaného pochybení se nedopustil tento orgán, nýbrž výhradně žalovaný, který se jakožto odvolací orgán řádně po věcné stránce nevypořádal s významnou částí odvolací argumentace žalobkyně. Povinnost odstranit vytčené pochybení pak přísluší rovněž výhradně žalovanému, tudíž nebyl dán žádný důvod pro zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 78 odst. 3 s. ř. s.
32. Z důvodu zjištěné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí týkající se otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně se soud nemohl věcně zabývat námitkami vztahujícími se k dané otázce. Soudu totiž nepřísluší předjímat závěry žalovaného, které teprve učiní vázán shora uvedeným právním názorem soudu, a to obzvlášť za situace, kdy výsledkem řádného posouzení přiměřenosti dopadů může být zcela jiné rozhodnutí.

33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 10 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a za úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT]. Náhradu nákladů řízení spojených s podáním ze dne 19. 2. 2021 soud žalobkyni nepřiznal, neboť toto podání nepřineslo žádnou argumentaci, a proto nepředstavovalo důvodně vynaložené náklady řízení. Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobkyně výši požadovaných nákladů řízení nevyčíslil a nedoložil, rozhodl soud o nákladech řízení toliko na základě skutečností zřejmých ze soudního spisu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. dubna 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu